

че селянитъ обработвать добръ земѣтъ си. И тъй занесълъ това голѣмо цвикло подарѣкъ на управителя, който го и похвалилъ за трудолюбіето му, зель цвиклото, и му далъ за награда петь петака.

Този сиромашъ селянинъ ималъ единъ съсѣдъ градинарь, който былъ и богатъ, но лакомъ и скаперникъ. Той като чулъ че съсѣдътъ му за едно цвикло зель петь петака подарокъ отъ управителя, турилъ на умътъ си да подари нѣщо по-голѣмо на управителя и да земе по-много отъ каквото струва.

И тъй зема единъ голѣмъ миспракъ (пуякъ) и става та отива да го занесе подарокъ на управителя. Управительтъ понеже го знаелъ, види ся, осѣтилъ ся че това е лукавщина отъ неговъ странж, за да земе по-вече пары, перачилъ да пріеме подарокътъ му; но лукавый селянинъ го нудялъ да земе и отъ него малѣкъ единъ приносъ. Най-послѣ разумныйтъ управитель, казалъ: “Много добръ; понеже имашъ толкозь голѣмо желаніе да пріема и отъ тебе единъ приносъ, пріемамъ миспракътъ ти, но ще ти моля и азъ да